

KÂR

(کار)

Türk mûsikisinde bir form.

Farsça'da "iş" anlamına gelen **kâr** kelimesi din dışı sözlü Türk mûsikisinin en büyük formunu ifade eder. Bestelenmesi bilgi, kabiliyet ve tecrübe gerektiren, ayrıca sanatta olgunluk derecesiyle ileri tekniğe ulaşmış olmayı icap ettirecek güç bir form olmasından dolayı "güç iş" mânâsında bu isim kullanılmış olmalıdır.

Kârlar, bestekârların güçlerini ortaya koydukları en büyük eserler olduğundan çok sanatlı bestelenmelerine ayrı bir itina gösterilmiştir. En büyük kâr bestekârı kabul edilen Abdülkâdir-i Merâgî'nin bu formdaki eserlerinin güftesi Farsça olduğu için daha sonraki bestekârlar ona hürmeten veya takliden genellikle Farsça güfteler kullanmışlardır da Türkçe güfteli kârlar da az değildir. Kâr güfteleri 4, 6, 8 veya daha çok mısralı olabilir.

Merâgî'yi takliden kârlar genelde terennümle başlarsa da İtrî'nin nevâ kârı gibi doğrudan güfte ile başlayan ve hiç terennümü olmayan örnekler de vardır. Kâr formunda terennüm, diğer hiçbir büyük formda olmadığı kadar uzun ve önemli bir yer alır. Bu terennümler ikâî (ritmik) ve lafzî (sözlü) olabileceği gibi her iki terennümün bir arada bulunduğu şekiller de kullanılmıştır.

Kârlar genellikle büyük usullerle bestelenmiştir. Bununla beraber devr-i revân, devr-i hindî, düyek, ağır düyek, sengîn semâî, yürük semâî gibi aksak olmayan küçük usullerle bestelenmiş kârlar da vardır. Kâr en büyük ve uzun form olduğu için bu eserlerde umumiyetle büyük ve küçük usullere geçkiler yapılmıştır. Böylece uzun süreli aynı usulün kullanılması- nın getirebileceği monotonluk önlenmiş, aynı zamanda bestekârlarca muhtelif usullerin maharetle kullanılmasının örnekleri sergilenmiştir. Ancak kârlarda usul geçkisi bir mecburiyet değildir. Bu şekilde içinde usul geçkisi bulunan kârlara "kâr-ı murassa" adı verilir.

Bu eserlerdeki makam geçkileri, terennümlerdeki orijinalite ve zarafet bestekârların dehasını gösteren dikkat çekici, mahirâne müzikal işlemlerdir. Kârlar her birine "bend" veya "hâne" denilen bölümlerden oluşur. Bu bölümlerin iç yapısı, mısra sayısına da bağlı olarak terennümlerle beraber çok çeşitlilik arzeder. Kârlar zeyilli veya zeyilsiz olabilir.

Klasik faslın ilk sözlü eseri olan kâr peşrevle birinci bestenin arasında yer alır. Üslûpları ciddi, ağır başlı ve ihtişamlı, hatta gösterişlidir. Özellikle XVIII. yüzyıldan itibaren bu ihtişam daha da artmıştır. Öte yandan Kantemiroğlu, *İlmü'l-mûsikî* adlı eserinde kârın fasıldaki yerinin beste ve ağır semâiden sonra, yürük semâiden önce olduğunu ifade etmiştir. Bu açıklama, kârın XVI ve XVII. yüzyıllarda faslın sonndan bir önceki sözlü eseri olduğunu göstermektedir. Esasen o dönemlerin kârları incelendiğinde sonrakilere göre çok daha dinamik bir yapıya sahip oldukları görülür. Bu da formun klasik faslın başına alınışı ve üslûbundaki değişikliğin daha sonraki devirlere ait olduğunu göstermektedir.

Kâr güftelerinde genellikle klasik şiirin ele aldığı aşk, güzellik, tasvir, övgü gibi konular işlenmiştir. Ayrıca kış, yaz mevsimi ve düğün gibi olaylarla kasidelerin ele aldığı diğer konular da görülmektedir. Bunlara bağlı olarak hemen her kârın "kâr-ı kasr-ı cennet, kâr-ı nevrûz, kâr-ı şeşâvâz, kâr-ı sûr-ı şâhî" gibi bir adı vardır. Ayrıca kâr formunda hiciv özelliği gösteren şiirlerin kullanıldığı, "hiciv kâr"ı adını taşıyan örnekten anlaşılmaktadır. Kârlar bestelenmiş oldukları makamlara göre de rast kâr, düğâh kâr gibi isimlerle anılmıştır. Kârların küçük ve kısa olanına kârçe adı verilir.

BİBLİYOGRAFYA :

Kantemiroğlu, *İlmü'l-mûsikî*, I, 177-180; Ahmed Avni [Konuk], *Hânende*, İstanbul 1317, s. 22; Subhi Ezgi, *Nazarî-Amelî Türk Musikisi*, İstanbul 1933-53, I, 107-111, 189-192, 257-260; II, 54, 121-124, 131-134, 145-148; V, 301-306, 518-523; Kâzım Uz, *Musikî Istîlâhatı* (nşr. Gültekin Oransay), Ankara 1964, s. 38; Özkan, *TMNC*, s. 84-85; Öztuna, *BTMA*, I, 426-427; Rauf Yekta, *Türk Musikisi*, s. 50.

İSMÂİL HAKKİ ÖZKAN

KÂR-ı NÂTİK

(کار ناطق)

Din dışı Türk mûsikisinin en büyük birleşik sözlü formlarından biri.

Klasik Türk mûsikisinde bir form adı olarak da kullanılan **kâr** kelimesine Arapça **nâtık** (söyleyen, bildiren) sıfatının eklenmesiyle meydana getirilmiş bir terkip-tir. Güfte ve bestesiyle makamları tanıtan bir özellik gösterdiğinden bu adı almış olduğu kabul edilmektedir. Hacmi dolayısıyla bir çeşit kâr sayılabilir de şekil

ve yapı yönünden bu formla bir ilgisi yoktur.

Kâr-ı nâtıkların en önemli özelliği kendilerine has bir güfteye sahip olmalarıdır. Genellikle gazel (gazel-i müzeyyel) yahut mesnevi şeklinde yazılmış olan bu uzun güftelerin her mısra veya beytinde tevriye, cinas gibi edebî sanatlar çerçevesinde bir yahut birden fazla makamla usul ismi yer almıştır. Güftede adı geçen makam ve usul isimleri bir taraftan sözlük mânalarıyla şiiri anlamlandırmış, bir taraftan da bunların geçtiği bölümler adı geçen makam ve usulle bestelenip ölçülmüştür. Meselâ, "Râst geldim mürgzâr içre o şûh-ı dilkeşe / Bir usûl ile edip derçenber ettim râm anı" mısralarıyla başlayan Hatibzâde Osman Efendi'nin rast kâr-ı nâtıkında yer alan "rast" ve "dilkeş" kelimeleri aynı zamanda birer makam, "çenber" ise bir büyük usulün adıdır. Bundan dolayı beyit çenber usulüyle rast ve dilkeş makamlarında geçkili olarak bestelenmiştir. Kâr-ı nâtıklar bu şekilde çeşitli makam ve usul geçkileri yapılarak devam ederler.

Güftesinde sadece makam isimlerine yer verilen bazı kâr-ı nâtıklarda hangi usulün kullanılacağı bestekârın tercihinine kalmıştır. "Rast getirip fend ile seyretti hümâyî / Düştü o dem hâtıra rast kâr-ı nâtıkında Hamâmîzâde İsmâil Dede yürük semâî usulünü kullanmış, son bölümde birleşik nîm sofyan usulüne geçki yaparak eseri bitirmiştir. Kâr-ı nâtıklara rast makamıyla başlamak gibi bir gelenek varsa da girişte başka makamların kullanıldığı örnekler de rastlanır. Başladığı makamın adıyla anılan ve genellikle bu makamda karar verilen örnekler çoğunlukta olduğu halde başlangıçtan başka bir makamla karar veren kâr-ı nâtıklar da mevcuttur. Bunlar da ilk makamın adıyla anılır. Her birindeki güftenin içinde yer alan makam ve usul adedi farklı olduğundan kâr-ı nâtıklar değişik uzunlukta eserlerdir. Nitekim Hatibzâde'nin eserinde on beş makam ve on beş usul bulunurken Hamâmîzâde İsmâil Dede'nin eserinde yirmi altı, Ahmet Avni Konuk'un aynı makamdaki kâr-ı nâtıkında 119 makam yer almaktadır. Ayrıca Muallim İsmail Hakkı Bey'in eseri gibi sadece aynı perdede karar eden makamlar çerçevesinde bestelenmiş kâr-ı nâtıklar da vardır.

Kâr-ı nâtıkların yalnızca makamlardan söz edenlerine "küllü'n-nagam", sadece usullerden bahsedenlerine "küllü'd-du-

rûb", hem makam hem usullerden söz edenlerine de "külli'd-durûb ve'n-nagam" adı verilmiştir. Bu formun saz mûsikisindeki karşılığı fihrist-peşrev, saz semâisi ve külliyyat gibi çok geçkili saz eserleridir.

Şairliğin zor taraflarından olan kâr-ı nâtık güftçiliği, edebî sanatları kullanmada yeterli bilgi ve becerinin yanı sıra makam ve usuller arasındaki ilişki hakkında ileri derecede mûsiki bilgisi gerektirir. Aynı şekilde kâr-ı nâtık besteciliği de her mısra da bir veya birkaç makam seyri göstermeyi ve bunların birinden diğerine az zamanda ve en kısa yoldan geçecek bir kabiliyeti icap ettirir. Ayrıca birinden diğerine intikalin çok güç olacağı bazı makamların ardarda gelebilmesi sebebiyle kâr-ı nâtık bestekârlığı mûsikide gerçek bir üstatlık derecesini gerektirir. Bundan dolayı her bestekâr bu formda eser vermemiştir.

Kâr-ı nâtıklar eski bestekârlarca makam seyirlerini ve geçki yollarını, usullerin kullanılmasını talebeye öğretmek, kendi devirlerinde bilinen makam ve usullerin unutulmasını veya zamanla yanlış yapılmasını önlemek amacıyla bestelendiği gibi bunlar aynı zamanda bestekârların sanattaki olgunluk ve kudretlerini ispat eden eserlerdir. Notaları elde bulunan on beş civarında kâr-ı nâtık arasında geleneği günümüzde de devam ettiren Cınuçen Tanrıkorur (ö. 2000), Ahmet Hatipoğlu ve Alâeddin Yavaşca gibi bestekârları zikretmek gerekir.

BİBLİYOGRAFYA :

Abdülkâdir-i Merâî, *Câmî'u'l-elhân* (nşr. Takî Bîniş), Tahran 1366 hş., s. 248; Kâzım Uz, *Mûsiki İstılâhatı* (nşr. Gültekin Oransay), Ankara 1964, s. 38; Özkan, *TMNÜ*, s. 85; Öztuna, *BTMA*, I, 427-428.

İSMAİL HAKKI ÖZKAN

KARA AHMED PAŞA

(ö. 962/1555)

Osmanlı vezîriâzamı.

Hayatının ilk yılları hakkında fazla bilgi yoktur. Arnavut asıllı olduğu, Enderun'a alındığı, Harem'de yetiştiği, kapıcıbaşılik ve mîralemlikte bulunduğu belirtilir. Babasının adı vakfiyesinde Abdülmuîn olarak geçer. Bilinen ilk resmî görevi kapıcıbaşıliktır. Daha sonra yeniçeri ağası oldu. Yeniçeri ağalığına 927'de (1521) veya 936'da (1529) değil (*Sicill-i Osmânî*, IV, 772; *İA*, I, 193), İrakeyn Seferi'nde Bağdat önlerine geldiği sırada kapıcıbaşı iken

Cemâziyelevvel 941'de (Kasım 1534) tayin edildiği anlaşılmaktadır (Matrakçı Nasuh, *Sefer-i Irakeyn*, s. 238). 944'teki (1537) Korfı seferiyle ertesi yıl Boğdan seferinde yeniçeri ağası olarak görev yaptığı, Kırım hanının önünde harekâta katıldığı bilinmektedir. 948'de (1541) Vezîriâzam Lutfî Paşa'nın azledilmesinden sonra Rumeli beylerbeyi olan Ahmed Paşa (Rüstem Paşa, *Die Osmanische Chronik*, s. 107), aynı yıl Peşte'yi kuşatan Habsburg ordusuna karşı girişilen kurtarma harekâtına katıldı. Ardından Valpo ve Şikloş kalelerinin fethinde önemli rol oynadı. Estergon ve İstoni Belgrad'ın alınmasıyla sonuçlanan kuşatmalarda bulundu (22 Haziran – 4 Eylül 1543). Bu harekât sırasında gösterdiği başarılar sebebiyle üçüncü vezirliğe getirildi. Bu tayin Rüstem Paşa'nın vezîriâzam oluşu sırasında gerçekleşmişti (951/1544). 955 (1548) yılındaki II. İran seferine üçüncü vezir olarak iştirak eden Ahmed Paşa, seferde yeniçeri ve sipahilerle önden hareket ederek Erzincan'a Şah Tahmasb'ın üzerine yürüdü. Buraya ulaştığında Şah Tahmasb'ın geri çekildiği haberini aldı. Bu arada emrindeki bir kısım kuvvetler Safevî öncü kollarını yenilgiye uğrattı. Asıl başarıyı 1549'da çıktığı Gürcistan seferinde kazandı. 1 Şâban 956 (25 Ağustos 1549) tarihinde yola çıkarak Erzurum'a ulaştı ve oradan Tortum Kalesi üzerine hareket etti. 11 Eylül'de kuşattığı kaleyi iki gün içinde ele geçirdi. Ardından Nikhak'ı ve bölgenin kili di sayılan Akçakale'yi aldı. Kamhis, Peneskerd, Anzov, Pertekrek gibi Çoruh boyundaki bütün kaleler fethedildi ve burada bir Osmanlı sancağı kuruldu. Harekâtı büyük bir başarıyla tamamlayan Ahmed Paşa 24 Ekim 1549'da padişahın ordugâhının bulunduğu Diyarbekir'e döndü.

958'de (1551) Sokullu Mehmed Paşa'nın Tımsıvar kuşatmasındaki başarısızlığı, Lipova'nın (Lippa) düşüşü ve Erdel'in Habsburg nüfuzu altına girişi üzerine Ahmed Paşa ikinci vezir sıfatıyla Macar seferi serdarlığına getirildi (27 Rebîulâhîr 959/ 22 Nisan 1552). Erdel'in kontrolünün sağlanmasının hedeflendiği bu seferde Tımsıvar Kalesi'ni kuşattı. Losancy tarafından müdafaa edilen ve müstahkem bir kale olan Tımsıvar'ı yirmi sekiz gün süren zorlu bir mücadeleden sonra 4 Şâban 959'da (26 Temmuz 1552) teslim aldı. İstanbul'a gönderdiği arzda, kalenin muhafazası için civar kalelerden getirttiği 750 neferi buraya koyduğunu ve Tımsıvar'ın bir beylerbeyilik haline getirilmesi-

nin gerektiğini belirterek ileri harekâta devam edeceğini bildirdi. Solnok Kalesi üzerine yürüyüp burayı aldığını (4 Eylül) haber verdiği diğer bir arzında da harekât sırasında yirmi kadar kaleyi zaptedip beşi dışında diğerlerini yıktırttığını, Lipova Kalesi'ni tamir ettirdiğini ve Eğri Kalesi üzerine harekete geçtiğini bildirdi (*Mühimme Defteri*, TSMK, Koşuşlar, nr. 888, vr. 346^b-347^a, 445^{a-b}). Ahmed Paşa, Budin Beylerbeyi Ali Paşa'nın tavsiyesiyle giriştiği Eğri kuşatmasında başarı kazanamadı ve geri çekilmek zorunda kaldı (1 Zilkade / 19 Ekim). Buradaki faaliyetleriyle Erdel'in yeniden Osmanlı nüfuzu altına girmesine zemin hazırlamış oldu. Bu yolda Habsburg ve Macar asilzadeleri nezdinde diplomatik faaliyetlerde de bulunduğu ve onlara mektuplar gönderdiği bilinmektedir (Schaendlinger, I, 38-48; Petritsch, I, 76-84).

960 (1553) yılında başlayan Nahcivan seferi Ahmed Paşa'nın hayatının dönüm noktasını teşkil eder. Kanûnî Sultan Süleyman'ın 27 Şevval 960 (5 Ekim 1553) tarihinde oğlu Şehzade Mustafa'yı idam ettirmesi ve aynı anda Vezîriâzam Rüstem Paşa'yı görevden alması üzerine vezîriâzamlık ikinci vezir sıfatıyla Ahmed Paşa'ya verildi. Bu âni gelişmelerin arka planında hangi siyasî hesapların yattığı ve bunda Ahmed Paşa'nın rolünün ne olduğu bilinmemektedir. Ancak ordudaki hoşnutsuzluğun bu siyasî manevra ile yatıştırıldığı ve Ahmed Paşa'nın bunda önemli payı olduğu açıktır. Nahcivan'a kadar ilerleyen Kanûnî Sultan Süleyman, dönüş sırasında Şah Tahmasb'ın Çoruh boylarına saldırdığı haberinin gelmesi üzerine Ahmed Paşa'yı 8 Şevval 961'de (6 Eylül 1554) 3-4000 yeniçeriyle Oltu'ya gönderdi (BA, MD, nr. I, s. 30, hk. 117). 11 Şevval 961'de (9 Eylül 1554) Oltu'ya giden Ahmed Paşa şahın çekildiğini öğrenince onu takip etmeyip geri döndü (BA, MD, nr. I, s. 35, hk. 138; 22 Şevval 961 / 20 Eylül 1554) ve padişahla birlikte kış mevsimini Amasya'da geçirdi. Burada iken Safevîler'le barış müzakerelerini yürüttü. Ayrıca aralarında Habsburg elçilerinin de bulunduğu diplomat heyetlerini kabul ederek onlarla görüştü. Amasya Antlaşması'nın akdi üzerine padişahla birlikte İstanbul'a döndü.

İstanbul'a geldiği gün Ahmed Paşa'nın karşı karşıya kaldığı ilk hadise, Şehzade Mustafa olduğu iddiasıyla ortaya çıkan ve ardından yakalanarak başşehre getirilen Düzmece Mustafa'nın idamı ol-